

Educația divină pentru lumină nouă

29 martie 2008

Gili Cârstea

Uneori, pasaje cunoscute și foarte uzitate reușesc să mă impresioneze din nou cu profunzimea lor, descoperind raze prețioase de lumină pe care mult timp nu le-am remarcat.

Așa se întâmplă cu pasajul din RH, 23 decembrie 1890, despre care discutăm zilele trecute în articolul Ambasadorii lui Hristos. Afirmatia că instrumentele folosite de Dumnezeu în ultima fază a lucrării vor fi “sufletele care primesc cu bucurie lumina adevărului pe care Dumnezeu le-o comunică,” m-a făcut să mă gândesc din nou la momentele importante din trecut, când Dumnezeu a dorit să comunice poporului Său lumină și adevăr prezent.

De când a fost chemat Abraam spre a duce lumii lumina adevărului și până în generația noastră, niciodată Dumnezeu nu a pus pe poporul Său în dificultatea de a păși radical la un nivel superior de credință, de a abandona complet tot ceea ce crezuse și de a accepta o religie bazată pe adevăruri în întregime noi. Din cauza neputinței lor, El a trebuit să înainteze doar în măsura în care ei puteau suporta lumina nouă.

Când a dorit să ofere lumină adițională, Dumnezeu aștepta de la noi să recuperăm vechile adevăruri, și să le așezăm în noul cadru oferit de lumina nouă. Doar astfel era posibilă acceptarea luminii noi, fără ca ea să o anuleze pe cea veche. Iată ecuația divină pentru succesul luminii noi:

“Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului” (RH 23 dec 1890).

Tragedia a fost că poporul nostru nu a aplicat această ecuație. De câte ori am fost confrunțați cu adevăruri adiționale, noi le-am comparat cu cele vechi, le-am găsit a fi în conflict, și le-am refuzat. Ele ni se păreau că amenință credința dată sfinților, pe care ne simțeam chemați să o apărăm cu prețul vieții. Acesta este principalul motiv pentru care am refuzat totdeauna lumina adițională.

Așa s-a întâmplat la Cadesh-Barnea. Trecerea Iordanului necesita un mod nou de încredere în puterea protectoare a lui Dumnezeu, o cucerire pașnică a țării promise, fără luptă sau vărsare de sânge. Dar ei L-au constrâns pe Dumnezeu să lucreze după concepțiile lor uzuale, neputând ține pasul cu lumina trimisă prin Caleb și Iosua. Acest eșec a produs imediat revolta lui Core, Datan și Abiram.

În 1888 această revoltă s-a repetat, după același model. Dumnezeu a trimis lumină adițională, iar datoria noastră era să o primim cu bucurie, să recuperăm vechile adevăruri și să le așezăm în noul context. În loc de așa ceva, lumina nouă a fost refuzată, deoarece ni se părea că se află în conflict cu vechile adevăruri, vechile pietre de hotar. Iată cum evalua fratele Smith eforturile lui Dumnezeu de a oferi poporului Său începutul mării strigări:

"După părerea mea, calamitatea cea mai mare care s-a abătut peste cauza noastră, afară de moartea fratelui White, a fost când dr. Waggoner a început să-și publice în Signs articolele despre legea din Galateni... Poziția pe care o ia acum fr. Waggoner este supusă exact acelorași obiecțiuni... Mi se pare contrară Scripturii, și apoi, contrară cu ce ați spus dvs. mai înainte... Poate că nu înțeleg adevărata amploare a acestei lucrări de inovație și dezintegrare care se desfășoară; dar înțeleg destul ca să-mi provoace chin" (Uriah Smith către Ellen G. White, 17 feb 1890).

Cel mai strălucit savant adventist al vremii, omul care exercita o influență copleșitoare asupra teologiei bisericii, eticheta începutul ploii târzii ca fiind „cea mai mare calamitate,” contrară Scripturii și Spiritului Profetic, o periculoasă lucrare de „inovație și dezintegrare.”

Cum a fost posibil așa ceva?

A fost posibil deoarece conducătorii noștri din acea perioadă au recurs la metoda păguboasă de a pune în conflict lumina nouă cu cea veche, și au constatat că ele se contrazic. Nu au reușit să aplice ecuația divină a preluării adevărului adițional. Așezarea adevărilor vechi în cadrul nou oferit de lumina adițională li se părea o părăsire a vechilor hotare. Nu erau dispuși să creadă că în Scriptură există adevăruri care zac ascunse sub molozul erorilor.

Biserica timpului nostru se confruntă cu exact aceeași situație periculoasă. Ca să poată încheia lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ, rămășița trebuie să primească mult mai multă lumină decât generațiile trecute. Ne apropiem vertiginos de ziua când Dumnezeu va „vindeca rana fiicei poporului Său,” adică ștergerea păcatului și sigilarea. Iată profetia despre acest eveniment:

„Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățiile poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui” (Isa 30:26).

Lumina aceasta, despre neprihănirea lui Hristos și despre caracterul lui Dumnezeu, a venit. Și ce observăm? În loc să plaseze vechile adevăruri în cadrul oferit de noile raze de lumină, biserica rămășiței repetă greșeala generațiilor trecute, așezând în conflict adevărurile noi cu cele vechi. Dovedește astfel că nu a înțeles nimic din pilda cu burdufurile vechi și noi, indiferent cât de mult a fost ea predicată la amvoanele noastre. Ca să nu crape burdufurile vechi, am ales să refuzăm vinul nou.

Dumnezeu cheamă pe ambasadorii Lui de astăzi la o lucrare specială, care pentru cei mai mulți se va dovedi problematică, și chiar periculoasă: „Ei trebuie să

cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

Să expui erorile care ascund adevărul biblic nu este o treabă tocmai comodă. De cele mai multe ori pare o dovadă de aroganță și dispreț la adresa autorității bisericii.

Dar nu numai atât. Nu este suficientă doar recuperarea acestor adevăruri de sub molozul erorilor. Mai trebuie ca aceste adevăruri recuperate să fie imediat comunicate altora. Aici avem o problemă și mai complicată. Dacă cercetarea și recuperarea adevărilor ascunse nu pot fi împiedicate, comunicarea lor pare să deranjeze cel mai tare. Iar amenințările la acest punct devin tot mai serioase.

Ambasadorii lui Hristos din ultima generație trebuie să aplice cu credincioșie ecuația divină pentru adevărul adițional trimis de Dumnezeu. Vechile adevăruri trebuie recuperate – nu părăsite – și așezate în cadrul nou al adevărului prezent. Doar astfel vom putea înainta sigur în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Scopul final?

„Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

Să ne rugăm fierbinte pentru discernământ, ca Domnul să ne poată învăța arta recuperării adevărilor vechi și plasării lor în cadrul noilor raze de lumină descoperite sub gunoiul erorilor, astfel ca neprihănirea lui Hristos să devină singurul subiect de pe agenda bisericii.
